

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci Karin Morávkové

Ján Slepčik – Ačo: Hudební život

Předkládaná práce Karin Morávkové je rozčleněna do dvou celků, které by mohly být i samostatnými tématy: v části první sleduje hudební vývoj Jána Slepčika, v druhé se pak zabývá romskou hudební terminologií. Svorníkem obou částí je právě osobnost zmíněného romského muzikanta, přezdívaného Ačo. Ten byl také jejím hlavním konzultantem – což považuji v tomto případě za vhodnější označení tohoto typu spolupráce než termín „informatör“ – ale tuto skutečnost reflektuje i sama autorka, která v závěru práce hovoří dokonce o Slepčikově spoluautorství. To ovšem nesnižuje tvůrčí vklad Karin Morávkové, jenž se projevil především v oddílu „Slovník“, v němž analyzuje romskou hudební terminologii, ale pouze odkazuje na skutečnost, že práce je zakotvena v konzultantově biografii.

Při sběru dat, předcházejícím vlastní práci, užila autorka biografickou metodu, kdy zaznamenávala při opakovaných sezeních vyprávění ze života konzultanta, a domnívám se, že shromáždila relevantní výpovědní materiál k práci tohoto rozsahu. V první části v „Hudebním životopise“ zdařile zachycuje vývoj a formování se Jána Slepčika jako muzikanta, a pokud se jedná o začlenění memorátů do širšího dobového kontextu, nevyskytují se zde žádná pochybení ve faktech, či jejich interpretaci. Jako slabina práce by mohlo být vnímáno, že Slepčikova vzpomínková vyprávění nejsou konfrontována se vzpomínkami jiných účastníků dobového dění v oblasti romské hudby, Morávková si však tento úkol nevytknula a přirozeně subjektivní ráz folklorního žánru z něž vychází, nepopírá, což do práce vnáší určitý emocionální rozměr a odpovídá to i autorkou předeslanému emickému přístupu k tématu.

V druhé části své práce se Karin Morávková věnuje romskému hudebnímu názvosloví. Vychází opět převážně z materiálu získaného v rozhovorech s „Ačem“. Úkolu, který si vytkla, tzn. shromáždít hudební termíny užívané tímto hudebníkem, přeložit je do češtiny a analyzovat je pomocí odborné hudební terminologie, se dle mého soudu, zhostila beze zbytku. Tato druhá kapitola je nejcennějším přínosem celé práce a je zde cítit, že Karin Morávková je pro takovou analýzu kvalifikovaná, neboť disponuje odbornými teoretickými znalostmi. Součástí hudebního slovníku jsou i hudební metafory a přísloví. Zejména v druhém případě, pokud jde o přísloví, je třeba určité kritičnosti k pramenům, neboť dosud publikované materiály nejsou vždy spolehlivé. Předkládané práce se tato poznámka týká pouze okrajově, neboť podkapitola „Přísloví“ má pouze doplňkový, ilustrativní charakter.

Celkově lze konstatovat, že bakalářská práce Karin Morávkové, naplňuje po obsahové i formální stránce požadavky kladené na tento typ prací, a zejména ve své druhé části je přínosem dalšímu romistickému bádání etnomuzikologického charakteru. Doporučuji k obhajobě.

Posudek vypracoval: Mgr. Zbyněk Andrš

